

Categoria D

AMB CALMA, PACIENTMENT I AMB UN SOMRIURE

En Bernat es va vestir de gala: pantalons foscos de pinces, amb la ratlla ben marcada, jaqueta a joc i camisa d'un blau cel molt pàl·lid. Va estar dubtant entre el llacet o la corbata. Finalment va decidir-se per la corbata. Sí, li quedaria més bé. Tenia aquella de seda de color de mar que encara no havia estrenat. La seva dona el va ajudar a fer-li el nus. Amb un gran somriure a la cara. El mateix que tenia cada dia, en totes les ocasions, sempre.

Tant era que tingués el sopar, calent, a taula i que ell arribés tard de treballar i —com ja s'havia convertit en costum— sense avisar-la. La Cèlia agafaria els dos plats i, amb calma, pacientment i amb un somriure, els posaria a dins del microones. Primer l'un i després l'altre. Es disculparia si el tall de carn hagués quedat una mica ressec, perquè ja se sap, la feina és la feina i sempre hi ha imprevistos, i ella aquesta frase l'entén, la tolera i la respecta.

Tant era que estigués tota la tarda arreglant-se amb la promesa d'anar a la sessió de les deu de la nit al cinema i que al final ell ho anul·lés perquè el seu germà li hagués ofert veure un partit de futbol a la seva televisió de plasma d'última adquisició. La Cèlia es desvestiria, amb calma, pacientment i amb un somriure, es posaria el pijama, agafaria una bossa de fruita seca i una altra de galetes, i aniria engolint tota la programació nocturna. Perquè ja se sap, el futbol és el futbol i hi ha duels que és un pecat perdre-se'ls, i ella aquesta frase l'entén, la tolera i la respecta.

Tant era que ella hagués de fer la compra setmanal tota sola, carregant bosses i més bosses, i brics i ampolles i capsos mentre ell l'esperava al cotxe, ben assegut i amb la finestreta un pèl abaixada, ara que la calor ja començava a notar-se. La Cèlia sortiria del centre comercial i, amb calma, pacientment i amb un somriure, aniria col·locant-ho tot al maleter. Abans de deixar cada una de les adquisicions, les agafaria i les hi ensenyaria.

—Has vist quines escaroles? I aquests iogurts? N'hi ha vuit i costen poc més d'un euro. Els tenen ben amagats, els molt punyeters. Al final n'he comprat dos paquets. I l'arròs? Resulta que feien un dos per un.

I no pararia de fer viatges. Del maleter a la finestreta del cotxe. Per buscar la seva aprovació. Perquè ja se sap, els diners són els diners i cal mirar per on passen, i ella aquesta frase l'entén, la tolera i la respecta.

Tant era que ella tingués ganes de visitar la seva mare i que, un cap de setmana més, ell li digués que aquell diumenge —un diumenge més— no li anava bé, que l'havien convidat a participar en un torneig d'escacs del barri, i que era important i que no hi podia faltar. La Cèlia trauria la targeta del moneder per assegurar-se que encara li quedava algun trajecte disponible. Era molt millor anar-hi amb cotxe, és clar, però si ell no podia acompanyar-la faria, amb calma, pacientment i amb un somriure, la combinació de metro, autobús i tren. La d'anada i la de tornada. Perquè ja se sap, els amics són els amics i cal fer el que sigui per conservar-los, i ella aquesta frase l'entén, la tolera i la respecta.

En Bernat ha arribat al restaurant on havia quedat amb els seus treballadors. Tot i haver fet una estona de trajecte amb cotxe, continua mantenint tot el vestit immaculat. I és que la Cèlia, de planxar, en sap un niu. Es mira les ungles: tan ben tallades, tan rectes, tan perfectes. Igual que el pentinant que li ha fet el seu barber. Aquesta vegada també li ha demanat que l'afaités. I que li posés una loció especial, que ell té la pell molt fina. Com li brillen les sabates. Noves de fa tres dies. Són tan còmodes. Això sí, potser arreglen una mica massa. Se n'haurà de comprar unes altres per a les ocasions més informals. Es mira el rellotge. Fa anys que en col·lecciona. Però avui s'ha decantat pel daurat. Passen vint minuts de les nou del vespre. Passen vint minuts de l'hora en què havien quedat. Com li agrada fer-se esperar. Com li agrada deixar clar que ell té la paella pel mànec.

Des de fora contempla com els seus dotze treballadors estan perfectament asseguts en una taula rodona de l'entrada de la sala. Miren la carta. Amb estupefacció. Meravellats. Pels quatre sopars a l'any pagats en restaurants selectes. Durant els dies següents a l'àpat no deixen de parlar de cada un dels plats que hi han tastat. I així enfilen dies i setmanes. Després ja arriba la davallada, i s'obliden de la generositat de l'amo i comencen a destapar la cara no tan idíl·lica de la feina. Alguns estan a punt d'engegar-ho tot a dida. Però no

ho fan. Tres mesos passen amb una rapidesa relativa. I, de sobte, arriba un altre sopar. I la roda continua. I així passen els anys.

Ara en fa quinze que en Bernat té empresa pròpia —primer estava tot sol, després va contractar un ajudant i ara ja en té una dotzena— i aquests sopars s’han convertit en una mena de ritual. Fer la tria del restaurant és una tasca que el té ocupat durant uns quants dies. Es llegeix revistes, ressenyes i recomanacions, parla amb altres empresaris del sector i escolta totes les seccions gastronòmiques de les diverses ràdios. Té una mena de doctorat — sense títol— en qüestions culinàries. Com va gaudir amb aquell plat que treia fum, com un volcà. I amb aquelles olives, verdes i negres i ambdues sense pinyol, que explotaven a la boca i deixaven anar un líquid dens amb gust de cítrics. I amb aquells trossos de remolatxa que sortien enmig d’un llit de grans de lli. I amb aquelles algues que semblaven fideus. I amb aquella amanida, líquida i tricolor. I amb els tomàquets i els pebrots, que eren de xocolata. I amb aquell licor que t’havies d’untar a les mans per assaborir més bé el tall de pastís d’hortalisses. I tot regat amb els vins recomanats pel sommelier. Acurats, delicats, harmoniosos. I que feien enfilar el menú cap amunt, cap amunt i encara més cap amunt. Sort de la targeta de crèdit, que ho solucionava tot. Perquè ja se sap, la vida és la vida i cal aprofitar cada instant, cada moment, cada ocasió. Cada plaer. I aquest ho era per a tots sentits.

Ell seia satisfet en aquella taula, menjant lloances, floretes i compliments, mentre la Cèlia jeia al sofà de casa, devorant panses, avellanes i pinyons i alguna galeta de xocolata. Però en Bernat en això ni hi pensava. Ni avui ni cap altre dia que sortia. Perquè ja li havia deixat claríssim moltes vegades:

—És que a tu, Cèlia, aquests menjars no t’agradarien. Massa moderns! Així és que ja t’estalvio passar una mala estona.

I ho fa així perquè en Bernat a la Cèlia l’entén, la tolera i la respecta. Que per això és la seva dona.

Es treu un moment la cartera de la butxaca. Per posar-hi el canvi que li ha donat el taxista. El bitllet de cinc fa companyia a un bitllet de cinquanta. Ahir n’hi tenia

un altre, també de cinquanta, però li va donar a la Cèlia, des de la finestreta del cotxe, perquè anés a comprar.

“Si t’allarga per a una setmana i mitja, millor”, li va deixar anar abans que ella, amb calma, pacientment i amb un somriure, introduís una moneda a la ranura del carro, entrés dins de l’establiment i comencés a buscar ofertes, descomptes i promocions. Primer aniria a la zona de refrigerats. Sí, allà el que està a punt de caducar sempre és al cinquanta per cent. I s’hauria de comprar un tint per als cabells, dels senzills i barats. En Bernat ja li ha dit que no pot anar a la perruqueria tan sovint, que tampoc hi ha tanta diferència quan s’ho fa ella a casa i que amb un parell de vegades a l’any que les professionals la pentinin ja n’hi ha ben bé prou. Ostres, ja cal que no s’oblidi de la fruita seca i de les galetes. Aquesta setmana entre el partit de Lliga, el de Champions i el sopar amb els treballadors, les unes i les altres l’hauran d’acompanyar tres nits. Si és que no hi ha cap altre imprevist. Quan carrega tot el que ha comprat al carro sent que li cruix un braç. Potser sí que finalment hauria d’anar-s’hi a fer un massatge. Fa dies que va tirant. Però quan fa algun esforç, se li escapa un “ui” del mal. Sí, ho preguntarà a en Bernat. Segur que quan li ensenyi la inflor del muscle tindrà clar que li convé. Avui, a més, ha fet un gran estalvi amb la compra. Estarà content i des de la finestreta del cotxe creu que li dirà que sí. Perquè el seu marit és un bon home: treballador, estalviador, amic dels seus amics, senzill i de gustos pocs refinats —que es menja la carn reescalfada del microones quan arriba tard, i sense protestar!— i terriblement generós. Si és que a casa hi té una joia. De les autèntiques. I ho pensa mentre retorna el carro a la fila d’on ha sortit, amb calma, pacientment i amb un somriure. El mateix de cada dia, de totes les ocasions, de sempre.

Jenni Rodà